

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010107
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8718010107.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Lucie Bašistovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.01.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/15/2018 zo dňa 15.12.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol A. B., A. C., podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- v dobe od 23.00 hod. dňa 28.03.2016 do 11.00 hod. dňa 29.03.2016 v 1-izbovom byte na ulici D. E. XXXX/XX F. G., v ktorom sa zdržiaval so súhlasom nájomcu, z izby bytu vzal z voľne položenej peňaženky finančnú hotovosť vo výške 600,- eur a ďalšiu finančnú hotovosť vo výške 600,- eur vzal z obálky, ktorá sa nachádzala nalepená na zadnej strane obrazu visiaceho na stene a odišiel s nimi na neznáme miesto, čím poškodenej H. I. spôsobil škodu krádežou finančnej hotovosti vo výške 1.200,- eur,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Súčasne podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodená H. I. bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení prokurátorka odvolanie, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnila. Po rozsiahlej rekapitulácii dôvodov napadnutého rozsudku uviedla, že rozhodnutie súdu nepovažuje za správne. Obžalovaný síce popieral spáchanie prečinu, čo je možné odôvodniť aj tým, že bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody dňa 22.02.2016 so skúšobnou dobou na 4 roky. Skutku sa mal dopustiť v dobe od 23.00 hod. dňa 28.03.2016 do 11.00 hod. dňa 29.03.2016, teda v skúšobnej podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, v krátkej dobe po prepustení. Prokurátorka nesúhlasí s vyhodnotením súdu o tom, že tvrdenia poškodenej H. I. sú plné rozporov, nepresvedčivé a výpoveď svedkyne E. B. obsahuje rozporné tvrdenia. V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že poškodená H. I. už pri podaní trestného oznámenia uvádzala, že po zistení, že sa A. C. v byte nenachádzal, prekontrolovala celý byt a zistila, že jej chýba jej finančná hotovosť vo výške 1.200,- eur, čo boli jej úspory, kde s týmito peniazmi chcela vyplatiť časť nájomného mestského bytu, v ktorom býva - v poslednej výpovedi pred súdom uviedla, že peňaženku s odloženými peniazmi mala schovanú v byte u svojich rodičov a to, že si ju doniesla do svojho bytu deň pred odcudzením peňazí z nej, tak to bolo z dôvodu, že chcela ísť na mestský úrad vyplatiť nejaké peniaze, keďže chceli byť odkúpiť. Nešlo teda o úhradu nájomného, ale o úhradu na odkúpenie "nájomného mestského bytu". Prokurátorka zdôraznila, že poškodená nikdy neuvádzala krádež peňaženky, ale

krádež sumy 600,- eur z peňaženky, ktorá ostala na tom istom mieste, kde ju položila - to že sa vo výpovediach označuje konferenčný, resp. barový stolík, alebo barový pult a miesto kuchyne, resp. obývačky taktiež nepovažuje za rozporné, pretože išlo o miestnosť kuchyne s obývačkou oddelenú barovým pultom. To, že nevedela uviesť nominálne hodnoty bankoviek, ktoré boli uložené v obálke za obrazom, nepovažuje za skutočnosť, ktorá by mala spochybňovať výpoveď svedkyne, pretože stále hovorila o rovnakej sume a nominálne hodnoty bankoviek nemusela vedieť ani pri trestnom oznámení. Stále uvádzala, že peniaze za obrazom boli uložené v obálke. Podľa prokurátorky vo svojej výpovedi dňa 09.06.2022 poškodená doslovne uviedla: „Na chodbe za dverami bytu bol umiestnený obraz a v zadnej časti jeho rámu bola umiestnená obálka, ktorá bola v spodnej aj hornej časti prelepená páskou a bolo možné ju otvárať tak, aby som mohla vkladať a vyberať peniaze podľa potrieb. V tejto obálke sa nachádzalo 600,- eur. Nevie, aké nominálne hodnoty bankoviek boli. Celý obsah obálky bol vybratý. Na otázku, čo bolo podnetom na šetrenie v byte po odchode obžalovaného, udáva: Napísaný papier na posteli E. a z obsahu toho podania vyplývalo, že vráti peniaze. Z toho dôvodu my sme išli po peniazoch a ako prvé sme išli pozrieť do peňaženky uloženej na barovom pulte. V tejto peňaženke pri jej odložení na barový pult sa nachádzalo 600,- eur, neviem uviesť nominálne hodnoty. Na základe listu som išla otvoriť peňaženku a zistila som, že v nej sa nenachádzajú žiadne bankovky. Dcéra vedela, kde ja odkladám peniaze a tak sme išli pozeráť na ďalšie miesto a to na rám obrazu v chodbe, kde boli odložené peniaze v obálke. Tam som mala odloženú sumu ďalších 600,- eur, odkladala som si peniaze z výplaty, výplatu som mala v 15. deň v mesiaci. Odkladala som si 100,- eur, buď v nominálnej hodnote 100,- eur lebo 50,- eur. Od posledného vloženia peňazí som bola vybrať z tejto obálky nejakú sumu, neviem ju uviesť, ale zostalo tam 600,- eur. Vtedy som mala v rukách obraz a v chodbe ma pristihol obžalovaný a teda videl, že v ráme obrazu mám v obálke uložené peniaze. Potom sme všetci boli na nákup. V deň posledného odchodu obžalovaného z nášho bytu a zistení odcudzenia peňazí sme išli za obžalovaným do firmy, kde mal pracovať, ale on už tam nebol a večer mu volala dcéra. Priebeh ďalších udalostí si nepamätám, ale viem, že obžalovaný už do práce nechodil a keď ho kontaktovala dcéra, tak jej oznámil, že už je v Nemecku. Dcéra ohľadom peňazí rozprávala s ním, ja som tento problém s ním neriešila a išli sme podať oznámenie na políciu.“. Na otázku, či obžalovaný dlhoval niekomu z nich nejaké peniaze, uviedol: „Dcére dlhoval peniaze za to, že zaplatila mu advokáta na jeho podmienené prepustenie. K sume sa presne vyjadriť neviem. Dcéra žije v Holandsku a tento problém s obžalovaným my už v poslednom čase vôbec neriešime. Môže byť, že on písal na lístok ohľadom peňazí, ktoré dlhoval dcére, ale ja sa k tomu vyjadriť neviem. Viem, že peniaze dcére žiadne nevrátil. S obžalovaným už nie sme v žiadnom kontakte.“. Na otázku náhradného obhajcu, odkedy má svedkyňa vedomosti o požičaní peňazí dcérou pre obžalovaného uviedla, že to bolo ešte pred odcudzením peňazí z ich bytu. Na otázku, či čítala list, ktorý nechal obžalovaný, uviedla, že čítala, ale jeho obsah už presne nepamätá, písal, že ju má rád a niečo v tom zmysle, že jej peniaze vráti. Tento list bol adresovaný E. a je to list, ktorý jej predložil teraz advokát v kópii. Na otázku, prečo obsah listu bol podnetom pre vykonanie hľadania peňazí v byte, keď list bol adresovaný E., uviedla, že v liste nie je napísané, že je adresovaný E., ale obsah sa týka peňazí, o ktoré sa ona nemá báť. Na otázku, či suma 600,- eur bola pre ňu bežnou sumou, alebo musela na túto sumu dlhšie šetriť, uviedla, že to bola vyššia suma pre ňu, ktorú si musela šetriť a to každý mesiac. Na otázku, kedy naposledy kontrolovala peniaze v peňaženke, uviedla, že v predchádzajúci večer v peňaženke boli. Túto peňaženku nepoužívala bežne. Do tejto si odkladala peniaze a na bežné nákupy používala druhú peňaženku. Vtedy nemala peniaze pri sebe a preto vytiahla z obrazu peniaze na nákup. Nevie, koľko vybrala na nákup, ale určite 600,- eur tam zostalo. Na otázku, kedy naposledy použila nejaké peniaze z peňaženky položené na barovom pulte uviedla, že z tej peňaženky nepoužila žiadne peniaze, v nej mala peniaze odložené a táto peňaženka nebola bežne odložená na barovom pulte. Nevie uviesť prečo vtedy bola peňaženka položená na barovom pulte. Zabudla ju tam. Táto peňaženka bola na barovom pulte položená jeden deň a nevie prečo ju tam položila. Na otázku prečo na bežný nákup nevybrala peniaze z peňaženky, ale vybrala z obálky v obraze, uviedla, že peňaženku s odloženými peniazmi mala schovanú v byte u svojich rodičov a to, že si ju doniesla do svojho bytu deň pred odcudzením peňazí z nej, tak to bolo z dôvodu, že chcela ísť na mestský úrad vyplatiť nejaké peniaze, keďže chceli byť odkúpiť. Svedkyňa bola vyzvaná na odstránenie rozporov vo výpovedi v súvislosti s dôvodom a časom uloženia peňaženky na barovom pulte vzhľadom na rozpory v predchádzajúcej časti jej výpovede, na čo uviedla: „Ja nevidím rozpor vo svojich tvrdeniach.“. Potom prokurátor poukázal aj na výpoveď svedkyne E. B., ktorá uviedla, že peniaze, ktoré boli odcudzené, patrili jej mame, tieto si ona odkladala, aby mohla splácať splátky v záujme zakúpenia bytu, peniaze boli uložené v ráme obrazu na chodbe zo zadnej strany, používala ich iba mama. Nevie, či mala uložené peniaze aj na iných miestach. Ona tieto peniaze nepoužívala. Na základe tohto prokurátorka navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok, uznal vinu obžalovaného v zmysle obžaloby a uložil mu

trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s výkonom v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, resp. vzhľadom na dobu od spáchania skutku podľa úvahy súdu iný druh trestu.

Na základe podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Podrobne a logicky popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo prokurátor dôkazné bremeno neunesol a akými právnymi úvahami sa spravoval. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, s týmito sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky prokurátorky odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Vo všeobecnosti je potrebné najprv zdôrazniť, že v trestnom konaní dochádza k výraznému zásahu do základných práv jednotlivca a do jeho života – pretože môže vyústiť do uloženia trestu odňatia slobody aj na mnoho rokov – musí mať takýto zásah dostatočne silné ospravedlnenie. Musí byť jednoznačne zistené a preukázané, že sa skutok, ktorý je predmetom obžaloby, objektívne stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť ako celok a že odsúdená osoba je skutočne tou, ktorá toto konanie spáchala alebo sa na jeho páchaní podieľala. K zisteniu a osvedčeniu týchto skutočností slúžia dôkazné prostriedky, ktorými má byť preukázané mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť, že je obvinený, resp. obžalovaný vinný. Princíp prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie konkrétne dôkazné bremeno; ak existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, nie je možné ich vyložiť v neprospech obvineného, resp. obžalovaného, ale naopak je potrebné ich vyložiť v jeho prospech. Z princípu prezumpcie neviny plynie pravidlo in dubio pro reo, podľa ktorého, ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, t. j. sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu k skutku či osobe páchatel'a, ktoré nie je možné odstrániť ani vykonaním ďalšieho dôkazu, je potrebné rozhodnúť v prospech obvineného. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nie je schopný vytvoriť zákonných podklad pre odsudzujúci výrok. Inak povedané, trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“ (nález ÚS ČR sp. zn. I.ÚS 3094/2008 z 29.4.2009).

V predmetnej veci prokurátor v obžalobe kladie obžalovanému za vinu, že v dobe od 23.00 hod. dňa 28.03.2016 do 11.00 hod. dňa 29.03.2016 v 1-izbovom byte, v ktorom sa zdržiaval so súhlasom nájomcu H. I., z izby bytu jej vzal z voľne položenej peňaženky finančnú hotovosť vo výške 600,- eur a ďalšiu finančnú hotovosť vo výške 600,- eur vzal z obálky, ktorá sa nachádzala nalepená na zadnej strane obrazu visiaceho na stene. Mal tak zmocnením prisvojiť si peniaze H. I. v sume 1.200,- eur.

Uvedené závery o skutku a o vine obžalovaného pritom prokurátor založil len na nepriamych dôkazoch, a to na svedeckých výpovediach poškodenej H. I. a jej dcéry E. B. a na liste obžalovaného.

Platí, že súd môže oprieť výrok o vine aj o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že vo svojom súhrne tvoria logickú, ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov (preto nestačí len jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Nepriame dôkazy vedúce síce k dôvodnému podozreniu voči obvinenému, nevylučujúce však

reálnu možnosť, že páchatelom mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obvineného (R 38/1970-I.).

Krajský súd v súlade s názorom okresného súdu sa nestotožnil so záverom prokurátora, že vykonané nepriame dôkazy tvoria do tej miery ucelený spojitý a na seba nadväzujúci reťazec dôkazov, že vo svojom dôsledku vylučujú akúkoľvek pochybnosť o vine obžalovaného a celkom ho usvedčujú.

Obžalovaný býval v predmetnom byte asi mesiac ako druh E. B., teda dcéry nájomníčky bytu H. I.. Po tom, čo už E. B. s obžalovaným nechcela ďalej žiť, jej mama H. I. dala obžalovanému ultimátum, aby z bytu odišiel a vzala mu kľúč od bytu. Následne ráno 29.3.2016, keď ešte všetci spali, obžalovaný z bytu odišiel, najprv do práce a na nové ubytovanie a dňa 30.3.2016 za prácou do Nemecka. Poškodená H. I. tvrdí, že vtedy jej zmizlo 600,- eur z peňaženky položenej v kuchyni na barovom pulte a 600,- eur z obálky nalepenej na zadnej strane obrazu na chodbe.

Predovšetkým nikto obžalovaného peniaze vziať nevidel, pričom on sám takéto niečo poprel. O jeho vine má svedčiť tvrdenie poškodenej H. I., že kým bol obžalovaný u nich, tak peniaze tam boli. Pritom ani sama nevedela uviesť, kedy peniaze naposledy kontrolovala. V byte, okrem poškodenej H. I. a jej dcéry E. B. bývali ešte ďalšie dve dcéry poškodenej, ktoré tam spali aj v predmetnú noc, keď byt opustil obžalovaný.

Napriek uvedenej situácii orgány činné v trestnom konaní neurobili základné úkony potrebné na objasnenie veci a odhalenie páchatel'a, a nezisťovali prípadnú prítomnosť daktyloskopických odtlačkov možných páchatel'ov na obraze a ani na peňaženke. Rovnako ani nevypočuli ďalšie dve dcéry poškodenej bývajúce v predmetnom byte. Od počiatku teda orgány činné v trestnom konaní vychádzali z presvedčenia, že peniaze zmizli, že páchatel'om ich odcudzenia je obžalovaný a že výpovede len dvoch nepriamych svedkýň sú postačujúce na jeho usvedčenie z trestného činu, pričom iné možné alternatívy do úvahy vôbec nebrali. Žiadne iné dôkazy smerujúce k objasneniu trestného činu a zisteniu páchatel'a už totiž vykonané neboli.

Pritom peniaze mali byť v byte uložené na rôznych miestach a v byte sa okrem obžalovaného nachádzali ešte ďalšie štyri osoby. Aby obžalovaný peniaze vzal, musel by vedieť, kde sa peniaze nachádzajú (peňaženka bola v blízkosti poškodenej, ktorá ju zakaždým dávala na iné miesto a ani sama nevie, prečo ju vtedy dala na barový pult, keď ešte deň predtým bola u jej rodičov). Ďalej obžalovaný by musel prejsť celý byt, vrátane izby s ďalšími dcérami a do obývačky k peňaženke by si musel otvoriť aj dvere. Medzitým musel napísať aj list E. B., ktorý jej nechal na jednej z postelí.

Za dôkaz usvedčujúci obžalovaného zo spáchania predmetného trestného činu nie je možné považovať ani list, ktorý zanechal v byte. Ten bol adresovaný E. B. a bolo na ňom uvedené, že „Vždy som Ťa mal rád! Zbohom. P.S. o peniaze sa neboj.“. Obžalovaný totiž skutočne E. B. dlhoval peniaze za úhradu obhajcu v konaní o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vo výške 1.000,- eur a za náklady za bývanie v byte a nákup vecí pre neho. Aj poškodená priznáva, že na liste obžalovaný mohol mať na mysli tieto dlžné peniaze pre dcéru E. B., pričom toto potvrdzuje aj samotná E. B..

Hoci po odchode obžalovaného z bytu sa s ním E. B. večer 29.3.2016 ešte stretla a následne po odchode obžalovaného do Nemecka prostredníctvom sociálnej siete s ním komunikovala, tak v predloženej komunikácii obžalovanému nevytýka odcudzenie peňazí matke H. I., ale len že „ojebal frajerku o 1.200,- eur a utiekol“. Požadovala tam teda od neho, aby jej (teda nie poškodenej) vrátil peniaze a všetky veci. Aj táto skutočnosť vyvoláva pochybnosti o vine obžalovaného.

Prehliadnuť nie je možné ani možnú existenciu motívu svedkýň pomstiť sa obžalovanému. E. B. sa zaľúbila do obžalovaného v čase, keď bol vo výkone trestu odňatia slobody. Svoje peniaze vo výške 1.000,- eur za neho zaplatila obhajcovi v konaní o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, s matkou H. I. mu dovolili bývať v byte, o čom v konaní predložili aj čestné prehlásenie a zakúpili mu veci a dali mobilný telefón. On však prejavil krajný nevďak, keď si začal písať s inými ženami a na domácnosť nijako neprispel. Dospelo to až tam, že obžalovanému dali ultimátum, aby do troch dní opustil byt. Je teda odôvodnené predpokladať, že E. B. a H. I. mali k obžalovanému v čase podávania trestného oznámenia negatívny pomer.

Aj trestné oznámenie bolo poškodenou podané až večer 31.3.2016, a nie bezprostredne po skutku, ku ktorému malo dôjsť z 28.3. na ráno 29.3.2016.

Napokon, je potrebné súhlasiť s okresným súdom, že vo výpovediach E. B. a H. I. sú rozpory, a to aj medzi nimi navzájom. Najprv ide o rozpor v časovej následnosti deja, keď H. I. spočiatku tvrdila, že najprv prišla na to, že jej chýbajú peniaze a až potom našli list od obžalovaného. Neskôr však už tvrdila, že najprv našli list od obžalovaného a na podklade neho šla skontrolovať peniaze. Toto však začala poškodená tvrdiť až po výsluchu dcéry E.. Svedkyne rozdielne uvádzajú aj miesto, kde mala byť položená peňaženka. Kým poškodená uvádza, že peňaženka bola položená v kuchyni na barovom pulte, tak podľa E. B. mala byť položená v obývačke na konferenčnom stolíku. Rovnako sú rozpory aj o umiestnení peňazí na obraze, keď podľa poškodenej boli peniaze v obálke nalepenej na zadnej strane obrazu, kým podľa E. B. boli uložené v ráme obrazu zo zadnej strany a bankovky boli prichytené so sponami rámu (hlavné pojednávanie 23.8.2022). Poškodená až pri štvrtej výpovedi (rátajúc aj trestné oznámenie) uviedla, že peňaženku si len deň pred odcudzením peňazí doniesla domov a že predtým ju mala u svojich rodičov.

Z výpovedí svedkýň je tiež zrejmé, že vedomosti o peniazoch a o ich odcudzení mala E. B. len od poškodenej H. I..

Pokiaľ ide o obžalovaného, tak ten ako tvrdí, skutočne mohol mať peniaze aj po odchode z bytu, pretože J. K. - majiteľ firmy, v ktorej pracoval, vo svedeckej výpovedi uviedol, že obžalovanému poskytol 350,-eur a bola mu vyplatená aj mzda 47,61 eur.

Na základe uvedených skutočností nie je možné dospieť k praktickej istote, že obžalovaný zmocnením si prisvojil peniaze poškodenej, ale ponúkajú sa iné reálne alternatívne vysvetlenia, a to od možnosti, že peniaze odcudzené neboli až po možnosť, že ich vzal niekto iný. V dôsledku nespĺnenia si povinností orgánov činných v trestnom konaní postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (§ 2 ods. 10 Tr. poriadku), už tieto alternatívy v tomto štádiu konania nie je možné vylúčiť. V dôsledku absencie priamych dôkazov a nedostatočnosti nepriamych dôkazov nie je možné bez porušenia princípu prezumpcie neviny urobiť záver, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že obžalovaný je jeho páchatelom. Existencia naznačených pochybností narúša zásadným spôsobom logickú prepojenosť reťaze nepriamych dôkazov. Vykonanými dôkazmi nebolo preukázané jednoznačne a s najvyšším možným stupňom istoty, ktorý je možné od ľudského poznania požadovať (t. j. mimo rozumnú pochybnosť), že obžalovaný odcudzil peňažné prostriedky.

V kontexte uvedeného je potrebné zdôrazniť, že výrok o vine nemožno založiť len na indíciách a domnienkach alebo pravdepodobných záveroch alebo len na skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že skutok spáchal obžalovaný. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú žiadne dôvodné pochybnosti, a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaného dokazovania. Zároveň platí zásada, že obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná, a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. Na vinu obvineného nemožno usudzovať zo spôsobu jeho obhajoby, napr. z toho, že zámerne (teda úmyselne) vypovedal nepravdu, popieral určité skutočnosti a pod. Taký postup súdu by znamenal potlačovanie práva na obhajobu, odporoval by prezumpcii neviny a tiež vyhľadávacej zásade zakotvenej v § 2 ods. 5 Tr. poriadku (podobne uznesenie NS SR sp. zn. 4To/10/2020).

Princíp prezumpcie neviny a z neho vyplývajúci princíp in dubio pri reo podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR vyžadujú, aby štát preukazoval vinu obvineného, a nie aby obvinený preukazoval svoju nevinu. Pri hodnotení zhromaždených dôkazov pritom nesmú orgány činné v trestnom konaní vychádzať z vopred získaného presvedčenia, že obvinený spáchal čin, ktorý mu je kladený za vinu. Až ak aj po vykonaní dokazovania pretrvávajú dôvodné pochybnosti o existencii relevantných skutkových okolností prípadu alebo možno rozumne dospieť k viacerým verziám skutkového deja, pričom tieto pochybnosti nie je možné odstrániť ani vykonaním ďalšieho dôkazu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinní rozhodnúť v prospech obvineného (podobne nález ÚS ČR sp. zn. II.ÚS 2929/2018 zo 6.3.2020).

Na základe týchto skutočností nie je možné bez rozumných pochybností dospieť k záveru, že obžalovaný sa zmocnil peňažných prostriedkov poškodenej a prisvojil si ich. Nebola v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii všetkých relevantných skutkových okolností.

Za danej dôkaznej situácie, po starostlivom uvážení všetkých uvedených skutočností jednotlivo i v ich súhrne, aj podľa odvolacieho súdu nie je možné bez akejkoľvek rozumnej pochybnosti určiť, ktorá z alternatív skutkového deja zodpovedá skutočnosti. Preto je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť alternatívu pre obžalovaného najpriaznivejšiu, pri ktorej nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Preto okresný súd rozhodol správne, keď obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku.

Vzhľadom na uvedené krajský súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné jednomyseľne zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.